

որոնք կը գողային հոն, ինչպէս լոյսը՝
մարմարեայ կիսանդրի մը շուրջ...:

Նան. հսկայ որմնանկարներն անցեալին
մեր շուրջը կը հեռանան, կը փախին ..

.

... Ա՛լ հովը ինկաւ, բարեկա՛մ. մեր
առագաստը պարտեալ հրեշտակի մը թե-
ւին կը նմանի. յոգնած ենք մենք ալ ու
անկարող՝ թիակները քաշելու:

Այն ատեն, գլուխնիս դրած մեր
կռուփին, կը թեմենք կրկին այն անհա-
ւատալի, այն յաւիտենական խրտուիլակը,
— Առօրեայ կեանքը — որ մեր գլխուն վե-
րեւ կը բանայ իր թեւերը, իր ստուերները:

Անծանօթ նաւազը կը սկսի մեղի մե-
ղեղի մը երգել. մեր կոպերը կը ծանրա-

ՓԱՅԼԱԿ ՍԱՆՍԱՐ

Ն Ի Ր Ի Ա Ն Ա

Հոգիս՝ սլացող մի նետի պէս՝
Անհունդի վեր է բարձրացել,
Եւ իր թռիչքի գագաթն հասած՝
Դէպ՝ վար նետուել...:

Կ'արձկեմ նորից մտփիս աղեղն,
Նորից նետըս կը սըլանայ.
Ես որսորդ եմ երազների,
Օգնի՛ր ինձի, մեծըդ ինդրա:

Շարժիր հովերն անհունդի մէջ,
Մ'ըրթկներդ անսանձ արա,
Ու սըլացուր նետըս հեռու,
Դէպ՝ երազներ, դէպ՝ Նիրւանա...:

Հոգիս՝ սլացող մի նետի պէս՝
Անհունն ի վեր է բարձրանում,
Եւ իր թռիչքի գագաթն հասած՝
Դէպ՝ վար նետում...:

Յ. ԿՈՍՏԱՆԴԻՆ

Փարիզ, 1931